

Șerpașii Domnului

18 aprilie 2008

Gili Cârstea

La începutul acestui an s-a stins din viață Sir Edmund Hillary, legenda vie a cuceririlor montane de pe “acoperișul lumii,” cum este numit platoul himalaian.

Pe 29 mai 1953, la vârsta de 33 de ani, Edmund Hillary, însoțit de șerpașul Tenzing Norgay, a pășit pe cel mai înalt pisc montan, faimosul și necuceritul Chomolungma. Ei erau membri ai celei de-a noua expediții britanice pe Everest, condusă de John Hunt.

La expediția din 1953 au participat peste 400 de persoane, dintre care 382 erau șerpași. Vestea cuceririi Everestului a ajuns la Londra chiar în ziua încoronării Reginei Elisabeta a II-a, iar la întoarcere, când expediția condusă de Hunt a ajuns în Kathmandu, Edmund Hillary a aflat că a devenit Sir Edmund Hillary. Imperiul a dorit să onoreze marea performanță a lui Hillary, care a devenit erou în patria lui și o personalitate mondială extrem de onorată de-a lungul întregii lui vieți.

Puțini oameni știu însă că această glorie se datorează în cea mai mare măsură unor oameni despre care nu se face prea mare publicitate. Puțini se gândesc la faptul că fără ajutorul vital al șerpașilor, alpiniștii eroi n-ar avea nicio șansă să le apară numele la gazeta de perete a civilizației.

Șerpașii sunt locuitorii celei mai înalte zone montane din Himalaia. Ei sunt folosiți ca purtători de poveri și călăuze pentru expedițiile organizate aici. Sunt renumiți pentru rezistența excepțională la efort, pentru capacitatea de a se adapta perfect în zona de aer rarefiat a înălțimilor montane și pentru pretențiile modeste în ce privește alimentația zilnică pe timpul expediției.

În timp ce organizatorii și alpiniștii profesioniști au doar grija pioletului, a binoclului și eventual a unei măști de oxigen, șerpașii duc în spate zeci de kilograme de echipament și alimente, fără de care expediția nu ar avea nicio șansă de reușită. Pe lângă rolul de purtători de poveri, ei mai au și responsabilitatea călăuzirii expediției pe cel mai bun drum către baze, punctele de atac ale piscurilor ce trebuiesc cucerite. Orice abatere de la drumul corect poate duce la amânarea, sau chiar anularea întregului proiect.

Dar când expediția a luat sfârșit, încununată de succes, nimeni nu mai vorbește despre șerpași. Eroii și cavalerii devin unii care au urcat muntele cu mâinile în buzunare, călăuziți și cărați în spate de alții.

La fel este și cu poporul care va cuceri piscul final al desăvârșirii. El este destinat la glorie, la încoronare, dar cei care îl vor duce acolo sunt purtătorii de poveri, șerpașii Domnului, oameni capabili să respire aerul rarefiat al înălțimilor fără să se sufocă, dispuși să ducă în spate poverile altora fără să se plângă sau să se prăbușească. În plus, ei mai au și responsabilitatea de a urmări calea consacrată, atenți permanent să nu se abată de la ea în mijlocul multiplelor pericole ale ascensiunii.

Șerpașii Domnului din trecut și-au făcut datoria, chiar dacă generația lor nu a recunoscut valoarea muncii depuse de ei. Moise, Ilie, Isaia, Ieremia, Ezechiel, Ezra, Amos, Osea, toți acești purtători de poveri au dus pe Israel la slava zămislirii “copilului de parte bărbătească” (Apoc 12:5.13), în condiții extreme, sub presiuni de neimaginat, mânați doar de speranța că odată, cândva, din acest popor va răsări Odrasla, “sămânța femeii” care va zdrobi capul șarpelui.

Acest gen de bucurie a strălucit recent în sufletele a doi purtători de poveri, Jones și Waggoner. Domnul le-a încredințat povara unei foarte prețioase solii, iar ei au înțeles că solia aduce mai proeminent în fața lumii pe Mântuitorul răstignit. Știau că o asemenea prezentare a caracterului lui Dumnezeu va da naștere Miresei lui Hristos, și va aduce nunta Mielului. Chiar Domnul, prin slujitoarea Sa aleasă, îi numește pe cei doi „purtători de poveri,” șerpașii Domnului pentru un popor destinat să devină Mireasa lui Hristos.

Scriind despre înverșunarea cu care era respinsă lumina trimisă prin cei doi soli, Ellen White scria unor conducători ai bisericii din vremea ei:

„Cel mai dificil lucru din lume este să convingi pe cineva care nu vrea să fie convins. În loc de a se angaja cu toată inima în această lucrare, ei se dau înapoi, sperând și rugându-se ca cei pe care i-a trimis Domnul să nu aibă succes, căci dacă purtătorii de poveri ar avea succes, aceasta ar fi dovada că cei ce s-au îndoit sunt greșiți” (The Ellen G. White 1888 Materials, 428).

Expediția din 1888 a eșuat. Încercarea lui Dumnezeu de a duce biserica rămășiței pe vârfurile ametoare ale Zilei Ispășirii pentru cei vii s-a lovit de ortodoxia clericală care nu este dispusă să permită lui Dumnezeu să vorbească decât pe canalele oficiale. Biserica s-a întors în pustie, învârtindu-se în jurul muntelui fără niciun rost.

Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu a renunțat la scopul Său. El trebuie să prezinte universului o „biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană” (Ef 5:27), pregătită pentru Nunta Mielului, pe care Balaurul să nu o poată dovedi mincinoasă. Doar Nunta, unirea dintre divin și uman, poate pune punct marii controversă, fiind ultima demonstrație că părtășia cu natura divină este singura cale prin care fericirea și libertatea pot produce un univers în pace.

Așa lumească și imatură cum pare acum, biserica rămășiței trebuie să ajungă la nuntă, iar în acest scop Domnul va pune din nou povara soliei neprihănită lui

Hristos pe umerii șerpașilor Săi. Dar nu, nu ca să facă din ei eroii credinței, vedete evlavioase, o elită spirituală în fața căreia să se plece recunoscătoare biserica și lumea.

Rolul lor va fi acela de purtători de poveri, șerpașii rămășiței poporului sfânt, rămășiță destinată slavei orbitoare a reproducerii desăvârșite a caracterului lui Hristos în poporul Său.

Sunt aleși ei și nu alții deoarece au căpătat o rezistență deosebită la efort, în aerul rarefiat și pur al neprihănirii lui Hristos în care trăiesc zi de zi, au frecventat cărările muntelui casei Domnului și cunosc bine amplasamentele corecte pentru tabără.

În plus, nu sunt pretențioși, capricioși, când este vorba de hrana alocată lor, sau nemulțumiți de rolul de hamal care li s-a acordat. Ei și-au înțeles corect misiunea, aceea de a duce Mireasa lui Hristos pe acoperișul lumii, și și-au asumat acest rol fără condiții sau vise de slavă deșartă. Chiar dacă Mireasa merge spre vârf fluierând și jucându-se cu pioletul, chiar dacă mai pretinde câteodată să fie dusă în brațe că a obosit, ei nu abandonează misiunea și nici nu se răzvrătesc. Ei știu bine că „onoarea lui Dumnezeu, onoarea lui Hristos, sunt implicate în desăvârșirea de caracter a poporului Său.”

Un lucru interesant mai poate fi menționat în cucerirea Everestului de către Sir Edmund Hillary. La ora 11:30, când au ajuns pe acoperișul lumii, la 8.848 de metri altitudine, vântul începuse să viscolească zăpada, acoperind urmele pe care veniseră. De aceea s-au grăbit să coboare. Dar nu înainte de a face fotografii. Acum, șerpașul Tenzing Norgay nu știa să umble cu aparatul de fotografiat, așa că singura fotografie rămasă posterității este cea făcută de Edmund lui Tenzing. Da, drapelul patriei flutură mândru pe Everest, dar cel care îl poartă este șerpașul Tenzing, și nu Sir Edmund Hillary.

În ziua când Regele nostru va fi încoronat, Mireasa va fi cea care primește slava și titlul, fiind invitată pe tron împreună cu Hristos. Dar fotografia oficială, rămasă ca o dovadă eternă a biruinței, ca o mărturie că „stânca cea 'naltă” a fost atinsă, va fi cea a șerpașilor, a purtătorilor de poveri, a celor care din planul doi au asigurat succesul expediției. Ei poartă drapelul pe vârful muntelui Sionului, pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei, pe acoperișul lumilor eterne.

Vor fi făcuți „terebinții neprihănirii,” un sad al Domnului care va garanta pacea și libertatea în vastul univers al lui Dumnezeu.

De aceea cu respect și onoare vă salut de pe acum pe voi, șerpașii Domnului, oriunde v-ați afla.

***